

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2015

**Již brzy
naš přijde Pán!**

Přednášky
modlitebního
týdne

Již brzy náš přijde Pán!

„Zvedněte polnice, ať mocně zní: Již brzy náš přijde Pán!“ Slova této oblíbené písně znějí v srdcích adventistů sedmého dne, protože s touhou vyhlížíme tento velký den.

V tomto modlitebním týdnu budeme přemýšlet o oživení a druhém Kristově příchodu. Toto téma je důležité, protože podtrhuje naléhavost poselství tří andělů, zdůrazňuje spolehlivost biblických proroctví a skutečnost vzkříšení.

Jakou roli hraje poselství tří andělů v duchovním oživení církve i každého z nás? Jak jsou tato tři významná poselství propojena se svatyní? Jak spolu souvisí znamení druhého Kristova příchodu s duchovním oživením a s posláním církve? Jak můžeme posílit naše přesvědčení o Kristově brzkém příchodu a naději vzkříšení? Jaký bude mít význam tisícileté království a druhé vzkříšení v kontextu velkého sporu? Těmito a dalšími otázkami se budeme zabývat v rámci letošního týdne modliteb.

Chci vás pozvat k společnému uvažování o těchto důležitých tématech, abychom v průběhu modlitebního týdne prožili duchovní oživení. Pokud máte ve svých domovech děti (nebo pokud prostě máte rádi zajímavé příběhy), měli byste se společně s dětmi zaposlouchat do čtení dětských přednášek, které připravil Charles Mills.

Kéž nám Bůh žehná, když se budeme při modlitebním týdnu setkávat jako rodina církve ke studiu přednášek a k modlitbám.

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

Představení autorů:

Gerald and Chantal Klingbeilovi tvoří učitelský pár. Gerald pochází z Německa, slouží jako redaktor časopisů *Adventist Review* a *Adventist World* a učitel Starého zákona na Teologickém semináři Andrewsovy univerzity. Chantal, která se narodila a vyrostla v Jižní Africe, pracuje ve Středisku Ellen Whiteové. Ve své práci se zaměřuje na děti, dospívající a mladé dospělé. Sloužila také jako středoškolská a vysokoškolská učitelka a redaktorka.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2015

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 23. 9. 2015

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Foto na obálce: T. Klepp, churchphoto.de
Foto: 2 – Photodisc; 5, 13, 21 – Břetislav Jureček,
26 – Corel Stock Photo Library;
28, 30 – Adventist Archive
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

PRVNÍ SOBOTA

ZVĚSTOVÁNÍ POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

.....

Žijeme v úžasné době. Ti, kdo sledují biblická proroctví a události uvnitř církve adventistů i v okolním světě, si uvědomují, že Bůh koná mimořádné dílo. Celým svým srdcem věřím, že Ježíšův příchod je blízko! I když nikdo nezná přesné datum, Bible uvádí řadu znamení, která dokreslují dobu krátce před návratem Pána. A tento čas již nastal!

V Bibli i v dílech Ellen Whiteové jsou často zdůrazňovány výzvy k duchovnímu oživení a reformaci, kdy se naplní Boží slova o pozdním dešti, o němž hovoří Jól ve 2. kapitole, Ozeáš v 6. kapitole a je představen i ve Skutcích apoštolů ve 2. kapitole. Bůh prohlašuje: „A můj lid, který se nazývá mým jménem, se pokoří a bude se modlit a vyhledávat mě a odvrátí se od svých zlých cest, tehdy je vyslyším z nebes, odpustím jim jejich hříchy a uzdravím jejich zemi“ (2Pa 7,14).

Když se pod vlivem Ducha svatého před Bohem pokoříme a budeme jej žádat o vedení, naslouchat jeho slovu a vzdáme se našich plánů, když Bohu dovolíme, aby nás uvedl do pravdy, pak nás vyslyší, odpustí nám a uzdraví nás. Naváže s námi hluboký vztah a my s ním budeme moci spolupracovat na dokončení jeho díla na tomto světě.

Modleme se tak, jak jsme se dosud nemodlili. Bůh nás vybízí, abychom s ním oživilí a prohloubili vztah, abychom byli připraveni zvěstovat prorocké poselství, které nám svěřil jako církvi doby konce. Adventistické porozumění prorockým knihám Daniel a Zjevení dává smysl naší existenci, poskytuje nám identitu a udržuje jasnou vizi naší celosvětové misie.

Bůh nás povolává, abychom v dnešní sekulární době zvěstovali poselství tří andělů ze Zjevení 14.

Přijetí poselství

Abychom však trojandělské poselství mohli zvěstovat, nejdříve ho musíme osobně přijmout a prožívat, uvěřit mu a dovolit, aby nás přivedlo k duchovnímu oživení. Jakým způsobem nás toto poselství může duchovně oživit?

Když ho přijmeme, promění nás. Trojandělské poselství obsahuje světlo, a jakmile se stane naší součástí, bude z nás vycházet a bude ozařovat lidi okolo nás.

Ve Zjevení 14. kapitole je pověření samotného Ježíše Krista, které dal svému lidu žijícímu v době konce.

V knize Svědectví pro církve je zaznamenáno: „Adventisté sedmého dne byli vysláni do světa jako strážníci a nositelé světla. Bylo jim svěřeno poslední varování hynoucímu světu. Ozařuje je nádherné světlo Božího slova. Bůh jim svěřil nesmírně důležitý úkol – aby zvěstovali poselství prvního, druhého i třetího anděla. Žádný jiný úkol není tak důležitý. Proto nesmějí dovolit, aby jejich pozornost upoutalo cokoliv jiného.“ (9T 19)

Poselství tří andělů

První adventističtí věřící byli přesvědčeni, že druhý Kristův příchod nastane v roce 1844. Prožili však zklamání, které je popsáno v knize Zjevení, 10. kapitole. Obdrželi poselství, které je třeba předat celému světu. Toto poselství má tři části, které jsou popsány ve Zjevení 14,6–12.

Poselství prvního anděla (verše 6–7) zahrnuje zvěstování věčného evangelia, spasení na základě Kristovy spravedlnosti a milosti, která věřící ospravedlňuje a posvěcuje. Anděl oznamuje, že nastal čas soudu, a vyzývá lidi, aby znovu začali uctívat Boha a uznali jej jako Stvořitele.

Výzva uctívat Boha Stvořitele předpokládá, že budou zachovávat den, který připomíná Boží stvořitelství čin. Stvořené bytosti nemohou uctívat Boha jako Stvořitele, a přitom porušovat jeho ustanovení zachovávat sobotu – sedmý den týdne –, kterou Bůh oddělil jako památník stvoření.

Krátce před příchodem Ježíše Krista se sobota stane prubířským kamenem. Ellen Whiteová napsala: „Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, protože je to zvláště popíraný článek biblického učení věrnosti. Až budou lidé podrobeni závěrečné zkoušce, bude jasně vymezena hranice mezi těmi, kdo Bohu slouží, a kdo mu neslouží.“ (VDV 392)

Uctívat Boha jako Stvořitele také znamená odmítnutí falešné teorie o původu života. Není možné věřit evoluci, a přitom tvrdit, že Bůh je Stvořitelem nebe a země. Zachovejme si pevnou víru, že Bůh stvořil tento svět v šesti dnech v nedávné době.

Poselství druhého anděla, které zaznamenává 8. verš, oznamuje pád Babylonu. Toto poselství přichází až po upozornění na Boží soud. Babylon tedy označuje ty, kteří odmítli poselství o soudu.

Poselství „Padl Babylon“ se objevuje také ve Zjevení 18,1–4. Boží lid, který se stále nachází v Babyloně, je vyzván, aby z něj vyšel, aby se neprovinil spoluúčastí na jeho hříších a aby ho nepostihly rány, které na něj dopadnou. Babylon tedy označuje ty církve, jež učí teologické bludy, které jsou předávány beze změn už od středověku.

Poselství třetího anděla přináší verše 9–12. Obsahuje jasné varování: neuctívejte šelmu ani její sochu a nepřijímejte její znamení. Poselství třetího anděla svým obsahem navazuje na proroctví předcházející kapitoly knihy Zjevení. Šelma představuje odpadlou církev. Druhá šelma představená v této kapitole symbolizuje Spojené státy, které vytvoří sochu či obraz první šelmě. (Popis tohoto procesu

je možné najít v knize Velké drama věků na stranách 291 a 292.)

Jsme vděční za to, že v mnoha zemích světa, včetně Spojených států, požíváme náboženské svobody. Avšak biblická proroctví upozorňují, že nastane doba omezování náboženské svobody, kdy církve budou ovlivňovat vlády natolik, že budou vydány zákony, které budou naplňovat přání odpadlých církví.

Znamení šelmy – zachovávaní jiného dne, než je sedmý den, tedy soboty – je skutečností, která zřetelně odhaluje moc šelmy. Jedna celosvětová církev přenesla svěcení soboty ustanovené při stvoření na neděli. Další církve zdůvodňují svěcení neděle tím, že je tento den památkou Kristova vzkříšení. O tom však není v Písmu ani zmínka. Důsledkem však je to, že zmizelo zdůraznění Boha jako Stvořitele.

Mocný vliv

Opadlí náboženští vůdcové budou pronásledovat ty, kteří budou zachovávat sobotu. V běhu těchto událostí bude mít zvěstování poselství třetího anděla zásadní dopad. Lidé uvidí, že se naplňují proroctví Daniela, Matouše, Marka, Lukáše a Zjevení, přesně jak o tom mluvili ti, kteří zachovávali sobotu.

Věřící, kteří se pevně přidrží Spasitele a nenechají si vzít pravdy, které obsahuje poselství tří andělů, si uvědomí svoji odpovědnost a budou předávat toto poselství druhým. „Kristovi následovníci budou radostně zvěstovat Boží poselství – po celém světě budou varování šířit tisíce lidí. Budou se dít zázraky, nemocní budou uzdravováni; věřící budou provázet znamení a zázraky. Obyvatelé země se budou muset rozhodnout, na kterou stranu se přidají.“ (VDV 396)

Vzrušující budoucnost

Ano, v proroctvích, která jsou zaznamenána v knihách Daniel a Zjevení, se nám otevírá vzrušující budoucnost, do které nás Bůh povolává. Máme pomáhat při dokončení velkého Božího díla tím, že budeme zvěstovat trojandělské poselství. Úspěšní v tomto úkolu budeme jedině tehdy, když se plně spolehneme na Ježíše, na jeho spravedlnost

a na moc Ducha svatého. Bůh nás připravuje na to, že se v blízké budoucnosti začnou odehrávat významné události – nastane vyjití Ducha svatého, který nás duchovně oživí a uschopní odvážně zvěstovat toto pozoruhodné poselství!

Bůh proměňuje srdce lidí, kteří slyší trojandělské poselství, těch, kteří se chtějí rozhodnout pro Krista. Máme velkou přednost, že můžeme zvěstovat trojandělské poselství. Pokorně žádejme Boha, aby uskutečnil duchovní oživení a reformaci.

Jsmo ochotni?

Jsmo ochotni jako ti, kteří věří proroctvím, přijímají Kristovu spravedlnost a očekávají jeho druhý příchod, prakticky prožívat jeho lásku a varovat svět stejně, jak to dělal On? Jsmo ochotni zvěstovat jedinečné prorocké poselství tří andělů? Jsmo připraveni na to, aby nás v závěrečné době lidských dějin Bůh použil, abychom s láskou mocně zvěštovali světu Boží závěrečné poselství o vykoupení, o lásce a o soudu?

Proto nejprve musíme těmto poselstvím uvěřit a přijmout je my sami a dovolit, aby nás oživila a proměnila. Teprve pak bude naším prostřednictvím pravda prozařovat do temnoty zahaleného světa. Už brzy jednoho dne spatříme na obloze malý oblak, který se bude postupně zvětšovat a bude stále jasnější. Bude to oblak milionů andělů, který bude nahoře lemován duhou a vespod světlem. Uprostřed bude Ten, koho očekáváme – náš Spasitel a Pán, Ježíš Kristus, který přijde jako Král králů a Pán pánů. Bude to ten nejúžasnější den!

Pokud si přeješ v pokoře se podřídit Pánu, který inspiroval knihy Daniel a Zjevení, Tomu, kdo nám předal poselství tří andělů a vybízí nás, abychom je zvěštovali, Tomu, který jediný tě může obléci do šatu spravedlnosti a dát ti moc k posvěcení, abychom se mu stále více podobali; pokud si přeješ požádat jej, aby tě použil při zvěstování svého prorockého poselství v této konečné době světových dějin, pak tě nyní při čtení tohoto textu vybízím, abys sklonil svoji hlavu a odevzdal se Kristu. Požádej jej, aby ti umožnil pochopit a přijmout jeho poselství tří andělů a aby tě duchovně oživil. Pak ti dá odvahu a sílu zvěstovat toto poselství lidem ve světě. Ježíš přijde brzy!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co znamená žít a trpělivě očekávat na Kristův návrat?
2. Proč má být sobota „největší zkouškou věrnosti“ v poslední době? Je čtvrté přikázání tím nejdůležitějším přikázáním?
3. Na co bychom se během očekávání brzkého Kristova příchodu měli zaměřit nejvíce? Na budování vztahu s ním, na praktickou pomoc jiným nebo na studium biblických pravd?

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

NEDĚLE

JISTOTA DRUHÉHO KRISTOVA PŘÍCHODU

Bylo to jedno z nejničivějších zemětřesení, které kdy v Arménii udeřilo. Dne 7. prosince 1988 dopoledne Arménii kolem města Spitak zasáhla série otřesů dosahujících síly 6,8 stupňů Richterovy škály. Zdevastovalo města, srovnalo se zemí domy a připravilo o život více než 30 000 lidí. Příběh neznámého otce, který v troskách školy hledal svého syna, od té doby inspiroval tisíce lidí.

Okamžitě po prvních otřesech spěchal otec ke škole, kterou otřesy zanechaly v ruinách. Slib, který krátce předtím dal svému synovi, jej vedl k tomu, že holýma rukama začal odhrabávat trosky budovy. Když se jednou jeho syn něčeho bál, otec mu řekl: „Ať se stane cokoli, budu tady vždycky pro tebe.“ Otec se pokusil určit přibližnou polohu třídy svého syna a začal odklízet trosky a kusy betonu. Když přišli další lidé a viděli naprostou spoušť, snažili se jej odvést pryč. On se však nenechal odradit. Dal svému synovi slib. Záchranáři a hasiči se mu snažili jeho počínání rozmluvit, protože kvůli úniku plynu a ohněm hrozilo nebezpečí výbuchu. Zpočátku mu říkali: „My vašeho syna najdeme.“ Později přiznali: „Už není žádná šance, že by váš syn přežil.“

Otec však pokračoval v kopání. Občas se mu podařilo odstranit velký kámen. Nakonec – po 38 hodinách – uslyšel hlas svého syna: „Tati, jsi to ty? Já jsem věděl, že přijdeš. Říkal jsem dalším dětem, že se nemusejí bát, protože jsi mi slíbil, že pro mne přijdeš.“ Tento muž zachránil kromě svého syna dalších 13 dětí, protože splnil slib, který svému synovi dal.

Čekání

Čekáme už dlouhou dobu od okamžiku, kdy se andělé zeptali učedníků: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet“ (Sk 1,11).

Pavel čekal (Ř 12,11–13; 1Te 1,10), Petr čekal (1Pt 1,7–9; 4,7; 2Pt 3,9–14), Jan čekal (Zj 22,12.20), miliony dalších věřících čekaly od chvíle, kdy Ježíš odešel. Nejednou se tito Ježíšovi čekající následovníci octli ve vězení, zažívali pronásledování nebo výsměch. Na druhou stranu hrozí nebezpečí vlažnosti, která v minulosti nadšené učedníky mění v pouhé diváky, kteří se zajímají o poslední technické novinky a o módní výstřelky víc než o příchod svého Pána. Čekání není vždycky snadné.

Poučení z knihy Skutky apoštolů

Raná křesťanská církev, jak nám ji popisuje kniha Skutky apoštolů, nabízí příklad, jak můžeme čekat. Nejprve se začali modlit (Sk 1,14). To vedlo k tomu, že se semkli do společenství (Sk 2,1). A pak se to stalo: čekání v modlitbách přehlušil zvuk Ducha svatého, který věřící naplnil. Oživení je pak vedlo k zaměření se na misijní práci obrovského rozsahu. Petrovo svědectví, kterým se Duch svatý dotknul srdcí posluchačů, vedlo k obrácení celých zástupů. Během jednoho dne byly pokřtěny tři tisíce lidí, a to byl teprve začátek (Sk 2,41).

Modlitební společenství, péče o potřeby lidí v tomto novém společenství a chvály zaměřené na Boha vedly k růstu církve. „Pán denně přidával

k jejich společenství ty, které povolával ke spáse“ (Sk 2,47). Ostýchaví a bázlívní lidé byli proměněni v odvážné zvěstovatele Božího slova. Pronásledování je rozptýlilo do Samařska, Malé Asie, do Říma – do všech končin světa. Věřící čekali a zaměřili se na kázání zmrtvýchvstalého Spasitele ve světě, ve kterém kříž znamenal vrchol pošetilosti (1K 1,18).

Kupředu je hnaly dva klíčové faktory. (1) Bývali s Ježíšem. Mluvili o Ježíši, protože jej důvěrně znali. Měli osobní zkušenosti s Bohem, který se nazýval „Bůh s námi“, a tato zkušenost je proměnila. (2) Byli hluboce zakořeněni v Písmu a svoji pozornost věnovali prorockým. Petrovo kázání o Letnicích je plné starozákonních odkazů. Učedníci dobře rozuměli Božímu načasování příchodu Mesiáše (Ga 4,4) a stejně důvěřovali Božímu načasování Kristova návratu.

Co se můžeme naučit od rané církve? Jako učedníci potřebujeme znát svého Spasitele osobně a důvěrně. Milost nelze zprostředkovat pouze tím, že nám „kdosi něco řekne“. Spasení nezdědíme jako rodinné dědictví ani nezískáme tím, že se staneme členy církve. Základem skutečného očekávání je osobní prožitek se vzkříšeným Pánem. Důvěřujeme pouze těm lidem, které dobře známe – k tomu, abychom dobře poznali Krista, s ním potřebujeme prožívat čas v modlitbách a studiu jeho slova.

Dalším důležitým rysem našeho čekání na Ježíše je porozumění Božímu prorockému poselství pro dnešní dobu.

Přestože doba závěru začala v prorockém nástinu už v roce 1844, my dnes žijeme ve skutečné době konce. Prorockví zaznamenané v Da 9,24–27 nám pomáhá ukotvit začátek dlouhého období 2 300 večerů a jiter (dnů) z Da 8,14, které Daniele tak zajímalo. Sedmdesát týdnů bylo „odděleno“ od většího prorockého úseku, který započal v roce 457 před Kristem, když médo-perský král Artaxerxes I. umožnil Ezdrášovi, aby „se zbytkem stříbra a zlata“ učinil, „co ty a tvoji bratři budete pokládat za dobré, v souladu s vůlí vašeho Boha“ (Ezd 7,18). To umožnilo Ezdrášovi dokončit opevnění Jeruzaléma – a to bylo jasným naplněním

prorockví z Da 9,25 o vydání výnosu o „obnově a vybudování Jeruzaléma“.

Na prorockví Bible se můžeme spolehnout. Když nastal přesný časový okamžik, který předpověděli bibličtí proroci, Ježíš vstoupil do pozemských dějin a navždy je změnil. Pokud Bohem načrtnuté obsahlé prorockví dává smysl a spolehlivě se naplnilo, nemáme pak s ještě větší důvěrou věřit Tomu, kdo řekl: „Hle, přijdu brzo“ (Zj 22,12)?

Co to znamená „přijdu brzo“?

První adventisté chápali Boží zaslíbení, že přijde „brzo“, tak, že to bude skutečně velmi brzo. Svě životy, priority i naděje zaměřili na tento nejslavnější okamžik dějin. Ježíš měl brzo přijít, aby si je vzal do domova vykoupěných. Avšak od této doby uplynulo už víc než 170 roků.

„Co tedy znamená brzo?“ ptáme se během čekání. Ano, znamení Kristova příchodu jsou jasně rozpoznatelná a jejich počet narůstá (Mt 24). Kdykoliv si pustíme televizi, díváme se na oblíbené stránky na Facebooku nebo čteme zprávy v novinách, dozvídáme se o válkách, přírodních katastrofách, hladu, nemocech, krutosti, úpadku morálky a hodnot či o sociálních rozdílech. Když se podíváme do zrcadla, můžeme dokonce spatřit laodicejskou vlažnost. Stručně řečeno, náš svět prožívá krizi morální, ekonomickou, sociální i ekologickou.

Život na světě však takto nebude pokračovat donekonečna. Máme omezené zdroje, vynořují se neřešitelné problémy a naše sobectví je bez hranic. A přece máme naději: Kristus je jediný, kdo může situaci vyřešit. Jako Kristovi následovníci žijme během očekávání na jeho druhý příchod životem aktivní služby. Stejně jako kdysi učedníci bychom v době čekání měli uchopit Mistrovu ruku a držet se jí. Jako učedníci bychom měli mít jistotu „prorockého poselství“, které je „naprosto spolehlivé“ a povede nás jako plamen svíčky v temném místě (2Pt 1,19).

Kolem nás působí Duch svatý – stejně jako kdysi o Letnicích. Poselství o brzkém Kristově příchodu proměňuje životy lidí a otevírá cestu do velkých metropolí, stejně jako do malých vesniček.

My čekáme a sloužíme, protože tímto způsobem jednal Boží lid od okamžiku, kdy učedníci spatřili, jak Ježíš mizí v nebeských oblacích.

Modlitby v této době vedly k tomu, že se Boží království začalo šířit. Čekejme trpělivě, neztrácejme naději uprostřed bolestí a problémů tohoto světa – ani tehdy, když sami prožíváme bolest. V onen velký den, který zastíní všechny předchozí dny, nás obejmě náš Spasitel a my mu řekneme: „Ježíši, my jsme věděli, že pro nás přijdeš, protože jsi nám to slíbil.“

(Příběh je převzat z knihy Jacka Canfielda a Marka Victora Hansena – Chicken Soup for the Soul, 273–274.)

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak můžeme aktivně očekávat na Kristův návrat ve světě, ve kterém pro Boha není žádné místo?
2. Jak spolu souvisí duchovní oživení a naděje Kristova návratu?
3. Co nás při čekání na Ježíše rozptyluje nebo zmalomyslnuje? Jak se můžeme aktivně bránit zklamání?
4. Jak můžeme věrně očekávat jako součást Boží komunity a přitom být pozhánáním pro ty, kdo žijí kolem nás?

PONDĚLÍ

BOHOSLUŽBA A DRUHÝ PŘÍCHOD

Jedna rodina dlouhou dobu spořila peníze na dovolenou svých snů. Když konečně nastoupili do letadla a usadili se, společně vydechli úlevou: „Konečně letíme na dovolenou.“ Za chvíli usnuli. Probudili se o šest hodin později, když letadlo přistálo na letišti. Umíte si představit jejich překvapení a šok, když za okny uviděli muže oblečené do zimních bund, jak čelí mrazivému větru? Zakoupili si cestu do tropů, ale přistáli na Aljašce.

Jaké asi muselo být jejich zklamání! Nějakým nedopatřením nastoupili do špatného letadla a nikdo si toho nevšiml. Namísto teplého vánku a pohledů na koruny tropických palm je uvítal mrazivý vítr a vyhlídka brzkého sněžení.

Tato situace je výjimečná, většinou nenastoupíme do špatného letadla a nedoletíme někam úplně jinam, než jsme měli v plánu. Musíme však být na pozoru, abychom nezmeškali nejvíce očekávanou

událost lidských dějin. Unaveni dlouhým čekáním, rozptýleni přemírou informací z médií a zábavou, zmateni současným přístupem lidí k Bohu mohou někdy adventisté sedmého dne zjistit, že se octli uprostřed bitvy o bohoslužbu. V ní nejde o styl hudby nebo o hudební nástroje. Tento zápas zasahuje mnohem hlouběji, jde až k podstatě.

Koho uctíváme?

Boží lid, který žije v posledních dnech, se má vyznačovat věrnou bohoslužbou. První anděl ze Zjevení 14, který letí prostředkem nebeské klenby a zvěstuje věčné evangelium, vybízí: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, protože nastala hodina jeho soudu“ (Zj 14,7).

Ústředním tématem knihy Zjevení je bohoslužba. Boží lid uctívá Beránka na trůnu (Zj 4,10; 5,14; 7,11; 11,16). Také satan – drak – vyžaduje od lidí,

aby ho uctívali (Zj 13,4.8.12.14). Lidé jsou totiž oddáni tomu, koho uctívají.

Tento zápas probíhá každý den na celém světě. Někteří lidé uctívají věci. (V minulosti jsme to nazývali modloslužbou, dnes je tomu možné říkat materialismus.) Další lidé uctívají lidi. V roce 2010 vydali profesori Baylorovy univerzity Paul Froese a Christopher Bader knihu s názvem Čtyři bohové Ameriky: Co říkáme o Bohu – a co to vypovídá o nás. Na základě výzkumu náboženských představ vypracovali teorii o tom, že Američané mají čtyři odlišné pohledy na Boha: autoritativního Boha, benevolentního Boha, kritického Boha a vzdáleného Boha. Není snad ani nutné dodávat, že naše vnímání Boha výrazně ovlivňuje způsob, jak Boha uctíváme. Pokud lidé vnímají Boha jako vzdáleného a přísného, mají sklon uctívat jej pečlivě a liturgicky správně. Pokud věříme v Boha benevolentního na úkor autoritativnosti, můžeme jej považovat za „svého kamaráda“. Zdá se, že jsme si přetvořili Boha k našemu obrazu, místo abychom uznali, že On nás stvořil ke svému „obrazu“ a podobě (Gn 1,27).

Bohoslužba a oživení

V celých dějinách Izraele je možné vysledovat úzkou vazbu mezi bohoslužbou a oživením. Nejprve to byla Chizkijášova reforma (2Pa 29,30). Téměř o sto let později mladý král Jošijáš zahájil hlavní duchovní reformu v Izraeli a vyčistil Judské království a Jeruzalém od posvátných návrší a dalších forem modloslužby (2Pa 34). Obnovil také správné slavení hodu beránka (2Pa 35,18).

Když se zaměříme na Boha, prožijeme obnovu, přehodnotíme svoje priority a uvědomíme si, kým skutečně jsme (stvořenými bytostmi). Pochopíme také, jak zbytečná je naše snaha jít vlastní cestou, v níž budeme zaměřeni pouze na sebe. Od duchovního oživení vede přímá cesta k obnovené bohoslužbě.

Bohoslužba a čekání

Pravá bohoslužba – na rozdíl od té falešné – přesouvá naši pozornost od nás k našemu Stvořiteli a Vykupiteli. Jakub napsal: „Pravá a čistá zbožnost

před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa“ (Jk 1,27). Pravá bohoslužba se tedy má projevat také prakticky.

Ti, kteří očekávají slavný návrat svého Mistra a Pána, proto nebudou pouze nečinně sedět a diskutovat o detailech a časovém rozvrhu Kristova příchodu. Budou se angažovat ve svém okolí. Budou sloužit lidem bez domovů, materiálně a duchovně pomáhat utiskovaným a potřebným, pečovat o nemocné a umírající. Častokrát to znamená vyjít ze své zóny bezpečí a pohodlí, kde se cítíme „jako doma“. Tímto způsobem následujeme Ježíše, který „sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka“ (Fp 2,6). Zcela konkrétně to Ježíš projevili, když umýval nohy učedníkům – včetně toho, kdo jej měl zradit. Své následovníky pak vyzval, aby se řídili jeho příkladem (J 13,15).

Bohoslužba a sobota

Bohoslužba je pro nás úzce spojena se sobotou. Připomíná nám náš původ – mocný Stvořitel nás stvořil ke svému obrazu, podle své podoby (Ex 20,8–11). Sobota nám připomíná ztracený ráj, ale i to, jakým způsobem nás Bůh vede zpět domů. Jsme hříšníci, kteří potřebují být vysvobozeni „z Egypta“ (Dt 5,12–15), potřebují Spasitele. Stvoření a vykoupění jsou důležitými tématy naší bohoslužby. Každá sobota nám tak připomíná ono biblické „pamatuj“.

Sobota však hraje důležitou roli i při očekávání Kristova návratu. Satanovo úsilí o nahrazení soboty nedělí vyvrcholí v událostech posledních dnů, kdy bude pozornost světa zaměřena na pravý den Božího odpočinku (Zj 13,11–17; 14,9). Ellen Whiteová napsala: „Ti, kdo budou zachovávat biblickou sobotu, budou označeni za nepřátele zákona a pořádku, za ty, kdo boří mravní zábrany společnosti, působí anarchii a zkázu a přivolávají na svět Boží tresty.“ (VDV 384)

Hluboký vhled Ellen Whiteové nás upozorňuje, že den bohoslužby není záležitostí preference, nýbrž otázkou života, nebo smrti. Náš závazek uctívat Boha musí být založen na pevném základu prorockého slova a na osobním poznání Spasitele.

Nemusíme se bát

Kniha Zjevení není snadná ke čtení. Pokud se zaměříme na krize, pronásledování a nepřátelství vůči následovníkům Boha, může nás přemoci strach. Avšak „zjevení Ježíše Krista“ (Zj 1,1) se nezaměřuje pouze na krizi v závěru dějin; znovu a znovu připomíná radostnou bohoslužbu vykoupených, kteří oslavují Beránka sedícího na trůnu.

Dobrym příkladem je 7. kapitola knihy Zjevení. Jan ve vidění pozoruje kolem trůnu obrovský zástup, který nikdo není schopen sečíst. Vykoupení nedokážou pouze tiše a klidně stát. Volají velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi“ a pak uctívají Toho, kdo za jejich vykoupení zaplatil tu nejvyšší cenu. Jejich radost nám připomíná nebeský pokoj a věčnou blaženost. Jejich bohoslužba nás povzbuzuje

v tom, abychom zůstali věrní a ochotní sloužit. Jejich píseň nám popisuje budoucnost, kterou si neumíme ani představit. Nebude už žádné spalující horko, žádná trýzeň hladu, žádné slzy a strach, žádná osamělost – protože „Bůh setře každou slzu z očí“ (Zj 7,17).

Připojme se k nim a uctíváme Boha už dnes!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak bohoslužba může oživit naše duchovní prožívání?
2. Jaký vztah existuje mezi bohoslužbou a sobotou?
3. Co spojuje pravou bohoslužbu a druhý Kristův příchod? Proč nás Bůh varuje před uctíváním šelm?

ÚTERÝ

TRPĚLIVÉ OČEKÁVÁNÍ KRISTOVA DRUHÉHO PŘÍCHODU

Na jedné adventistické škole probíhal působivý týden modliteb. Kazatel mluvil o událostech na konci času: „Ježíš má přijít velmi brzy!“ Jednu dívku to silně oslovilo, a proto volala svému otci.

Dcera: „Tati, Ježíš přijde brzy. Znamení jeho příchodu se plní. Myslím si, že bych měla ukončit studium a měla bych jít lidem tuto zprávu zvěstovat.“

Otec: „Dobrá, jsem moc rád, že tě modlitební týden oslovil. Ale proč bys chtěla právě teď ukončit studium?“

Dcera: „Ale tati, je to naléhavé. Nemůžeme přece žít dál jako dřív. Ježíš se brzy vrátí!“

Otec: „Moc mne zasáhlo to, co teď říkáš. Ale – nebudeš schopná sloužit Ježíši lépe, když si dokončíš

vzdělání? Vždyť vzdělání ti může pomoci nově přemýšlet o způsobech, jak hovořit o Ježíši – i když budeš u toho studovat.“

Častokrát během čekání prožíváme vnitřní pnutí. „Kdy si vydělám svoji první mzdu?“ ptají se středoškoláci, když postupují do posledního ročníku. „Kdy už konečně budou ty Vánoce?“ vyzvídá netrpělivě malé dítě. „Kdy mi konečně bude lépe?“ ptá se pacient s chronickou nemocí. Jedno přísloví říká, že „trpělivost je ctnost“. Zdá se však, že tato ctnost už vyšla z módy. Žijeme ve světě neustálého okamžitého uspokojování.

Abraham se Sárrou museli čekat na zaslíbeného syna – celkem 25 roků (Gn 12,4; 21,5). Čekání není

vždycky snadné. Když vzali věc do svých rukou a po 11 letech se narodil Izmael, byla to oklika, která všem zaangażovaným způsobila mnoho bolesti.

Abraham a Sára čekali, až se nakonec mohli usadit v zemi, kterou jim Bůh zaslíbil. Žili vírou (Žd 11,8–12), podobně jako mnozí další jejich následovníci, a důvěřovali, že je Bůh povede. A Bůh je skutečně vedl. A udělá to i v onen velký den, kdy se zjeví na nebeských oblacích. Text ve Zjevení 14,12 popisuje charakteristické rysy Božího lidu doby konce. Víme, že je to víra v Ježíše a zachovávání Božích přikázání. Avšak nejvíce zápasíme s „vytrvalostí svatých“ (Zj 14,12), která je klíčovou vlastností této skupiny lidí. Jsou věrní Bohu, rozumějí jeho časovému rozvrhu, vírou přijímají Boží prorocký dar, a přece ještě potřebují jeden povahový rys, který všechno podbarvuje – a tím je trpělivost a vytrvalost.

Trpělivost a vytrvalost jsou zmíněny i ve Zjevení 13,10. Ti, kdo odolají nástrahám šelmy a jejích pomocníků, jsou vytrvalí a trpělivi. Nepřijmou kompromis. Pevně budou stát tam, kde žijí – ve městech a po celém světě – a budou představovat Krista ve svém okolí tím, že budou sloužit i „těm nejmenším“ (Mt 25,40).

Čekání v době konce

Ježíš do svých kázání o době konce vložil obrazy a scény, které podněcují myšlení. Při popisu soudu popsal Kristus dvě skupiny, které připodobnil k ovcím na pravé straně a kozlům na levé straně (Mt 25,31–46). Ježíš zcela určitě nemluvil o zvířecí farmě nebo o charakteristice ovcí či kozlů. V tomto příběhu král chválí spravedlivé lidi stojící na pravé straně za to, že mu dali najíst, když byl hladový, že mu dali napít, když měl žízeň, chválí je za jejich návštěvy i za to, že jej pozvali. Ježíš tento obraz líčí tak mistrně, že jako čtenáři téměř můžeme vidět pohled ovcí na tvářích spravedlivých. Odpovídají: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového?“ (Mt 25,37). Tehdy jim Kristus odpoví: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25,40).

Čekání v době konce má být aktivním čekáním. Je výzvou, abychom vystoupili z oblasti pohodlí

a přiblížili se k lidem, které normálně nepotkáváme. Ať se nacházíme v centru velkého sekulárního města nebo mezi chudými lidmi v malé, špatně vybavené venkovské nemocnici v Africe či v ředitelně uznávané vzdělávací instituce, Bůh si přeje, aby jeho lid ukazoval světu, co znamená skutečně čekat na jeho příchod.

Ellen Whiteová napsala: „Sledujeme a čekáme významné a hrozné události závěru dějin světa. Nemáme však pouze jednoduše čekat, ale máme pilně pracovat. Živá Boží církev bude sledovat, očekávat a pracovat. Nikdo nesmí zaujmout neutrální postoj. Všichni máme představovat Krista aktivním a moudrým úsilím zachraňovat ztracené lidi.“ (TM 163)

Je však ještě jeden aspekt trpělivé vytrvalosti v době konce při čekání na návrat Mistra, který nás vezme domů. Písmo konstatuje, že existují satanské mocnosti, které se snaží lidi oklamat – a to dokonce i vyvolené (Mt 24,24). Stejně jako v minulosti využívá Boží nepřítel svůj arzenál klamů, pronásledování, fanatismu a manipulace. Lidé kolem nás však nepotřebují horečné vzrušení a neuvěřitelné konspirační příběhy. Ježíš se ve svém kázání o době konce zaměřuje na službu a zvěstování: „A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec“ (Mt 24,14). Je povzbudivé vědět, že Ježíše nic nezaskočí.

Založení zahrady

Jeden řidič autobusu musel vždy čekat sedm minut na konci trasy. Konečná stanice byla ve špinavé části města. Při čekání – předtím, než se vydal na zpáteční cestu – si všiml prázdného místa, na kterém se válely hromady odpadků. Den za dnem se řidič díval na toto špinavé, nevyužité místo. Jednoho dne se rozhodl. Musel s tímto ošklivým místem něco udělat. Vystoupil z autobusu a začal plnit velký plastový pytel odpadky.

Za sedm minut už zase řídil svůj autobus zpět. Uklízení se stalo jeho denní rutinou. Když zastavil, vystoupil z autobusu a začal prostranství čistit. Lidé v okolí si po čase této změny povšimli. Když odstranil všechny odpadky, řidič postupně přivázel

v pytlích hlínu a semínka květin. Začal zakládat zahradu. Lidé, kteří si o tom přečetli v novinách, začali jezdit až na konečnou stanici. Někteří řidiči pomáhali tuto zahradu rozšiřovat a pečovat o ni. Další se jen pokochali krásným pohledem. Sedm minut každý den poskytlo dost času ke změně a inspiraci celé komunity.

Čekání může vyvolávat neklid a narušovat morálku; čekání se dotýká naší podstaty. Bůh nám chce dát pro naše čekání trpělivost a vytrvalost svatých, kteří žijí v době konce. Během čekání bychom měli zkoumat svá srdce a pak se pustit do práce. Ano, Ježíš přijde brzy. A hledá lidi, kteří

jsou mu oddáni celým srdcem a celou myslí. Během našeho čekání mu sloužme tam, kde žijeme – celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou (Dt 6,5).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Očekáváme na Kristův návrat už více než 170 roků. Co se můžeme naučit od mnoha biblických postav, které také musely čekat?
2. Ať žijeme kdekoli, jak může Kristus prakticky pomáhat prostřednictvím našich rukou a nohou?

STŘEDA

DRUHÝ PŘÍCHOD A DAR PROROCTVÍ

Ve večerních hodinách 25. ledna 1837 spatřili překvapení obyvatelé státu Nová Anglie, jak se obloha zbarvila temně rudou barvou. Očití svědkové popisovali, že se zdálo, jako by se temně rudá barva na obloze vlnila jako v tanci. Tato polární záře, která je v tomto místě velmi neobvyklá, vydělala mnoho lidí. Nevzbudila však hrůzu u devítileté dívky Ellen. V té době se zotavovala z vážného úrazu. Nemohla chodit, avšak tuto polární záři pozorovala okny svého pokoje. Ellen cítila opravdovou radost, protože věřila, že nastává okamžik Kristova příchodu. Kdo byla tato mladá dívka, která tak dychtivě očekávala Ježíšův návrat?

Setkání s Ellen Whiteovou

Ellen Gould Whiteová byla pozoruhodnou ženou, která většinu svého života prožila v 19. století (1827–1915). Přesto mají její spisy dodnes

velký vliv na mnoho lidí po celém světě. Byla velmi plodnou spisovatelkou. Napsala více než 5 000 článků a 40 knih. Dnes, včetně kompilací z 50 000 rukopisných stránek, je v anglickém jazyce dostupných více než 100 knih. Její díla se dotýkají různých oblastí – náboženství, výchovy, vztahů, evangelizace, proroctví, publikační činnosti, zdraví a výživy a také managementu. Jedna z nejznámějších knih, která se věnuje křesťanskému životu – Cesta k vnitřnímu pokoji – byla vydána ve více než 160 jazycích.

Prorocký dar a druhý příchod

Ellen Whiteová ovšem nebyla pouze talentovanou spisovatelkou. Bible mluví o tom, že před Kristovým návratem dojde k obnovení prorockého daru. V knize Jól 3,1 je zaznamenáno Boží zaslíbení: „I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé

tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.“

Dynamický růst a duchovní dary, které je možné sledovat v rané křesťanské církvi, nám umožňují částečně pochopit, jak bude probíhat vylití Ducha svatého před druhým Kristovým příchodem. Během Letnic apoštol Petr ve svém kázání odkazoval na proroka Jóela (Sk 2,16–21). Dar proroctví však nebyl dán pouze pro tento jediný okamžik.

Zbývající část 3. kapitoly věnuje prorok Jólé kontextu tohoto prorockého daru. Před druhým příchodem Krista se moc Ducha svatého projeví tímto výjimečným způsobem. Ve Zjevení 12,17 Jan zmiňuje dva charakteristické rysy Božího lidu doby konce. Ti, kdo budou v této době žít, budou zachovávat Boží přikázání a budou se „držet svědectví Ježíšova“. Ve Zjevení 19,10 je pak objasněno, že „Ježíšovo svědectví je Duch proroctví“ (ČSP; srov. Zj 22,9).

Pomoc při přípravě na druhý příchod

Tyto biblické předpovědi se alespoň částečně naplnily v životě a službě Ellen Whiteové. Během své sedmdesátileté služby obdržela mnoho vidění a prorockých snů. Její vidění trvala od necelé minuty až téměř do čtyř hodin. Bůh ji povolal jako zvláštního posla, aby přitáhla pozornost k Bibli a pomáhala lidem v přípravě na Kristův příchod. Ona sama své poslání popsala takto: „Jádrem mého poselství je: Připravte se na setkání s Pánem. Rozsviňte své lampy, ať vaše světlo osvítlí cesty i zákoutí. Svět musí uslyšet varování o blízkém konci světa.“ (9T 106)

Samozřejmě že tento prorocký dar v žádném případě neznamená nějaký dodatek k Písmu či jeho náhražku. Bible zůstává jedinečným měřítkem, podle kterého musejí být posuzovány jak spisy Ellen Whiteové, tak i všechny další knihy (Adventisté sedmého dne věří, 274). Bible obsahuje rady a kritéria, podle kterých lze posoudit, zda její služba je skutečným naplněním předpovědí z Jóela

a Zjevení.¹ Ellen Whiteová splňuje kritéria pravého proroka. Její služba zaměřovala pozornost na Písmo a povzbuzovala k jeho pečlivému studiu.

Knihy Ellen Whiteové přinášejí vědomí naléhavosti. Ona sama osobní vztah s Ježíšem navázala v době očekávání Kristova příchodu před rokem 1844. Přestože pak pochopila, že další události se odehrají až před druhým příchodem Krista, prožívala život naplněný opravdovým nadšením.

Proměněné životy

Může se zdát, že hlavními tématy mnoha starozákonních proroctví je přicházející soud a vysvobození. Izajáš, Ezechiél, Jólé, Sofonjáš a další starozákonní proroci opětovně předpovídali příchod „dne Hospodinova“ (Iz 13,6; Ez 30,2–4; Jl 1,15; Sf 1,7,8; Abd 15). Jóelova výzva je jasná a naléhavá: „Ať se třesou všichni obyvatelé země, neboť přichází den Hospodinův. Je blízko...“ (Jl 2,1). Rovněž novozákonní autoři se tímto tématem zabývali (2Pt 3; 1Te 4,15; 5,3; Jk 5,7,8). Věřili a učili, že Ježíš přijde brzy. Povšimněme si Petrových slov: „Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem

¹ Pět biblických kritérií pravosti proroka: (1) komunikace s Bohem prostřednictvím vidění a snů (Nu 12,6); (2) soulad s učením Písma – Božím zjevením (Iz 8,20; ČSP); (3) poukazování na Ježíše (1J 4,1,2); (4) naplněná proroctví (Jr 28,9) a (5) ovoce prorocké služby (Mt 7,20).

zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud“ (2Pt 3,9.10).

Je zřejmé, že přesvědčení o blízkém příchodu Krista se stalo předpokladem změn a bylo hnací silou rychlého šíření evangelia do všech částí Římské říše, a to během jediné generace věřících. Toto přesvědčení mělo moc měnit lidské životy.

O mnoho let později toto poselství změnilo život i jednoho farmáře, který začal studovat Písmo. Poté, co prostudoval proroctví z Daniela 8 zaměřené obzvláště na 2 300 večerů a jiter, nabyt William Miller přesvědčení, že Ježíš se vrátí velmi brzy. Ohromila ho myšlenka, že „přibližně během pětadvaceti let budou uzavřeny všechny záležitosti tohoto světa“.² To byla tak dobrá zpráva, že si ji nemohl nechat pro sebe. Přestože na toto dílo sám nestačil a věděl, že nemá dostatečné vzdělání a zkušenosti veřejného řečníka, cítil nutkání o této zprávě vyprávět druhým. Jeho největší touhou bylo vidět, jak lidé přijímají Ježíše za svého Spasitele a těší se na jeho brzký příchod. Víra, že Kristus brzy přijde, je jedinečným způsobem jak motivovat a inspirovat věřící.

Tato biblická naděje v Kristův návrat se stala pevnou kotvou pro zklamané adventní věřící poté, co v roce 1844 Kristus nepřišel. Tato naděje je vedla k novému zkoumání Bible a jejích proroctví, až zjistili, že ve správném čase očekávali nesprávnou událost. Ježíš neměl přijít osobně zpátky na Zemi, nýbrž zahájil poslední fázi své služby v nebeské svatyni. Věřící mohli nadále věřit proroctvím o tom, že Ježíš přijde opět – a to brzy.

Víra v druhý příchod Ježíše stála za růstem a rozšířením adventizmu ze skupiny několika stovek věřících v celosvětové hnutí, které dnes čítá víc než 18 milionů lidí. Očekávání Ježíšova druhého příchodu poskytlo i Ellen Whiteové orientaci pro její život a službu v rané fázi Církve adventistů sedmého dne. Ježíšův příchod nebyl pouze hypotetickou budoucí událostí. Církev Ježíšův příchod vnímala v jeho bezprostřednosti, která dodávala naléhavost jejím svědectvím. Ellen Whiteová napsala:

„Pán už přichází. Slyšíme zvuk kroků přicházejícího Boha... Musíme mu připravit cestu tím, že splníme svoji část úkolu a pomůžeme lidem, aby se připravili pro tento velký den.“ (EV 219)

Hradba proti fanatismu

Zdá se, že přesvědčení o brzkém příchodu Ježíše přivedlo některé adventisty k určitému fanatismu, avšak Ellen Whiteová zdůrazňovala, že naše víra musí být založená na Písmu, nikoliv na emocionálním zážitku. Ve svém životě i ve svých spisech ukázala na mistrné umění, jak žít mezi současností a věčností. Její dopisy a články jsou plné životních příkladů praktického plánování budování Božího království tady a teď, avšak s plným zaměřením na druhý Kristův příchod. Tyto příklady nám ukazují, že víra v druhý příchod nás motivuje, abychom svědomitě prožívali své individuální životy a společně jako církev připravovali svět na druhý příchod.

„Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům,“ napsal Ámos (Am 3,7). Bůh prostřednictvím proroků v každé době vedl zvláštním způsobem svůj lid, aby mohl zachovávat jeho slovo. Dovolme Bohu, ať nás vede stejně i dnes, ve vrcholné době světových dějin. Přijímejme z Písma povzbuzení. Čtème a prakticky prožívejme Boží rady, které nám předal prostřednictvím spisů Ellen Whiteové. Je potřeba vírou vidět náš budoucí domov v Boží přítomnosti. On je připraven uskutečnit druhé Letnice a vést nás prostřednictvím prorockého slova. Otázka zní: Jsme na to připraveni?

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak nás může poznání, že jsme součástí prorockého hnutí, inspirovat k většímu evangelizačnímu zapojení?
2. Jaký vztah existuje mezi vírou v brzký příchod Ježíše Krista a duchovním oživením a reformací?
3. Jakým způsobem nám spisy Ellen Whiteové pomáhají vyhnout se fanatismu?

² R. W. Schwarz, F. Greenleaf – Light Bearers, 33.

ČTVRTEK

MŮŽEME VYKONAT VÍC, NEŽ SI MYSLÍME

.....

Záchranáři na jednom místě v Kalifornii zazili krušné chvíle, když se snažili vytáhnout zraněného muže z prudkého srázu na příjezdovou cestu. Samotný zásah záchranářů byl nebezpečný a riskantní, avšak zraněný muž situaci ještě více ztěžoval a všechny ohrožoval. Když se záchraný vrtulník vznášel nad vážně zraněným mužem a byl připraven ho vyzvednout, muž začal hystericky křičet a kopat kolem sebe. Báł se totiž, že záchrannou akci bude muset zaplatit. Teprve poté, co se ho posádce podařilo přesvědčit, že záchrana ho nic stát nebude, nechal se muž vyzvednout.

Naše úsilí

Jak vnímáš svoji záchranu? Dovolíš Ježíši, aby tě zachránil? Jsi připraven setkat se s ním už dnes? Určitě bychom všichni řekli: Věřím, že mne Kristus zachránil. Avšak mnozí z nás by při odpovědích na položené otázky na okamžik zaváhali. Kdyby Ježíš přišel dnes, byl bych připraven? Požadavky pro vstup do nebe jsou vysoké. Když zkoumáme své životy, musíme dojít pouze k jednomu závěru – jsme hříšníci (Ř 3,9). Nesplňujeme nároky, abychom se dostali do nebe. Proto máme potřebu něco udělat.

Většina hlavních světových náboženství má něco společného. Aby člověk něco získal, musí něco vykonat – spasení si musí zasloužit. Tento způsob myšlení se nenápadně dostal i do křesťanství. Může se to projevit tím, že třeba modlitby, čtení Bible nebo dobré skutky budeme chápat jako určitou hodnotu, kterou si můžeme alespoň částečně zasloužit své spasení. Kdesi hluboko v nás je často

zakořeněna myšlenka, že nás spasí Kristus a naše dobré skutky.

Dobrá zpráva

Možná se do určité míry podobáme onomu zraněnému muži a bojíme se záchrany, protože víme, že ji nejsme schopni zaplatit. To je však dobrá zpráva! Ježíš zemřel za naše hříchy proto, abychom kvůli nim nemuseli umírat my (2K 5,21). Ježíš zemřel na kříži namísto nás, abychom my mohli být osvobozeni. Nemusíme platit náklady za naši záchranu, protože ty byly plně zaplacený na Golgotě. Když Ježíše přijmeme jako svého osobního Spasitele, můžeme mít plnou jistotu, že kdyby Ježíš přišel právě teď, byli bychom připraveni se s ním setkat.

Zadarmo, nikoliv však levně

Bůh nám chce dát jistotu spasení (Ř 8,31.32). Avšak tuto jistotu získáme jediné tehdy, když přestaneme sledovat sebe a své vlastní úsilí a zaměříme se na to, co pro nás udělal Kristus. V tomto okamžiku možná mnozí znervóznějí. Přijmout tuto jistotu se zdá příliš snadné. Nehrozí nebezpečí, že lidé budou v dalším životě hřešit a dělat si nárok na odpuštění, aniž by uskutečnili změny ve svém životě? Spasení je zadarmo, avšak není laciné. Dar věčného života byl vyvážen nejvyšší možnou cenou, kterou si dokážeme představit. Za naši záchranu zaplatil Ježíš svým životem; a i když ji nabízí zadarmo, musíme i my splnit naši část. Tento princip nám může pomoci objasnit jeden biblický příběh o záchraně.

Na koho spoléháme

Jákob věděl, že potřebuje záchranu. Doslechl se o tom, že jeho bratr vytáhl s ozbrojenci, aby se s ním setkal. Zdálo se, že dary na usmířenou, které mu poslal předem, na jeho rozhodnutí nic nezměnily. Ezau se blížil s myšlenkou na pomstu. Jákob poslal svoji rodinu za řeku a sám zápasil s Bohem, aby mu pomohl. Potřeboval záchranu před Ezauem, ale také věděl, že jako lhář a podvodník nemá žádné právo žádat Boha o pomoc. Když pak pomoc přišla, Jákob ji nerozpoznal. Bojoval s Bohem, protože se domníval, že byl napaden. Teprve ráno za svítání si uvědomil, že zápasil s Bohem, a pak získal jistotu, kterou potřeboval. Proč? Jákob přestal bojovat s Bohem a namísto toho se k němu přimkl (Gn 32,22–29).

Když se přimkneme k Ježíši, poskytnete nám spasení i jistotu, kterou potřebujeme. Ellen Whiteová napsala: „Každý věřící by měl svoji vůli plně podřídit Boží vůli a setrvávat ve stavu pokory a pokání, vírou zakoušet smírující zásluhy Vykupitele a růst ke slávě“ (Reflecting Christ, 74). Pak pokračuje a ukazuje, že spasení je důležitější než rozumové přijetí věrouky. Přesvědčení, že Ježíš je náš Spasitel, je víc než myšlenková konstrukce. Je to „zkusenosť víry“, která se projeví růstem. Jakub to vyjádřil tak, že víra je bezcenná, pokud se neprojeví skutky (Jk 2,17).

Jakubova kniha tento princip osvětluje pomocí praktických příkladů. Když víme, že nám Bůh odpustil, tak víru projevíme tím, že jej posloucháme. Prožívání živého vztahu k Bohu má na náš každodenní život praktický dopad.

Závěrečná záchranná akce

Druhý Kristův příchod bude největší záchrannou událostí celé pozemské historie. V Bibli je zmíněno, že nebesa se svinou jako svitek (Iz 34,4) a země se bude potácet jako opilý člověk (Iz 24,20). Bude setkání s Ježíšem vyžadovat nějaký zvláštní druh svatosti? Někteří adventisté učili, že Boží charakter bude obhájen dokonalým životem poslední

generace adventistů sedmého dne.³ Toto tvrzení opírají o některé výroky Ellen Whiteové, které vybírají bez ohledu na celkový kontext jejích spisů. Tyto myšlenky vyvolávají strach a vedou k tomu, že lidé mají tendenci zaměřit se na sebe místo na Krista.

Bůh si však přál, aby všechny generace křesťanů ve svých životech přemáhaly moc hříchu (Ř 6,11–14). Avšak dokonalost v tomto životě vždy bude otázkou růstu, bude procesem, nikoliv konečným stavem – bez ohledu na to, kolik úsilí vynaložíme. My se však namísto úsilí o dokonalost máme přimknout k Ježíši. Denní zápasy nás mají vést k poznání toho, co nás od Boha odděluje, a jako Jákoba nás mají přivést k Ježíši. Nebojujme proti Duchu svatému ani nenarušujeme jeho záchranné úsilí tím, že Zachránci nepodáme ruku. Získání jistoty, že jsme připraveni setkat se s Ježíšem, nezáleží na dosažení určité úrovně dokonalosti. Tuto jistotu stejně jako Pavel získáme tím, že budeme „denně umírat“ všemu, co nás odděluje od Boha, a spolehneme se na jeho zaslíbení.

Až se svinou nebesa a země se otřese, budeme moci s důvěrou zvolat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil“ (Iz 25,9).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak můžeme získat jistotu, že kdyby Ježíš přišel dnes, tak jsme připraveni se s ním setkat?
2. Co Bůh očekává od každé generace věřících? V čem se toto přesvědčení odlišuje od názoru, že poslední generace musí žít dokonalým životem?
3. Pokud mám jistotu, že kdyby dnes Ježíš přišel, tak budu spasen, znamená to, že budu moci mít tuto jistotu třeba i za měsíc?
4. Jak můžeme pomoci naši dětem a mladým lidem, aby získali radost z jistoty spasení?

³ Ángel Manuel Rodríguez – Teologie poslední generace (Adventist Review, 10. 10. 2013), 42.

PÁTEK

JISTOTA A RADOST ZE VZKŘÍŠENÍ

Poté, co v roce 1859 Charles Darwin vydal svoji knihu O původu druhů, která otřásla světem, se vědci snažili nalézt fosilní důkazy vyhynulých předků člověka. V roce 1910 archeolog Charles Dawson objevil to, co podle něj bylo oním chybějícím článkem fosilních záznamů. Ve skutečnosti to, co našel, byl jeden z největších podvodů v dějinách.

Objev se brzy stal známý pod názvem „Piltdownský člověk“. Bylo to několik částí lebky a čelist s několika zuby. Dawson přinesl svůj objev významnému paleontologovi, který potvrdil jeho pravost. O objevu se brzy začalo psát po celém světě. Ale podvod s piltdownským člověkem začal postupně vycházet najevo. Okolnosti a důkazy prostě nesešly. Důkladnějším zkoumáním lebky lepšími vědeckými metodami v roce 1950 se zjistilo, že lebka je stará přibližně 600 roků a že čelist pochází z orangutana. Zjevně nějaký problematiky znalý člověk tyto části zakopal, zasadil do čelisti zuby, a pak učinil „objev“.⁴

Nepropadneš smrti – opravdu?

Je špatné, když nám někdo lže; nikdo není rád, když jej někdo oklame. Zdá se však, že lež je přesvědčivá, protože jinak bychom ji nikdy nepřijali. Jednu z prvních lží vyslovil satan už v ráji. Eva uvěřila satanovu tvrzení: „nepropadnete smrti“ (Gn 3,4) – a jedla zapovězené ovoce. Od této doby trpíme důsledky této lži. Přestože nás v budoucnosti

čeká smrt, spoléháme se na neurčitou naději, že po smrti nás ještě čeká nějaká forma života. To lež se dnes stala nejrozšířenějším podvodem. Každý z nás si musí položit palčivou otázku: Co se s námi stane po smrti?

Spánek smrti

Písmo říká, že smrt je stav nevědomí. Smrt je přirovnána ke spánku. „Živí totiž vědí, že zemrou, mrtví nevědí zjola nic... Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje“ (Kaz 9,5,6).

Petr tuto skutečnost potvrdil také ve svém kázání o Letnicích, když hovořil o králi Davidovi: „Bratří, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes“ (Sk 2,29). Pak pokračoval: „David nevstoupil na nebe“ (Sk 2,34).

Někteří lidé, kteří čelí skutečnosti smrti, se ptají: I kdyby to nebylo podle Bible, co je špatného na myšlence, že můj milý je šťastný na místě, kde vládne pokoj?

Víra, že se někdo někde po smrti nachází, vede ke dvěma důsledkům. (1) Otevírá se cesta k přímé podvodné manipulaci démonskými mocnostmi, které dokážou napodobit komunikaci s našimi zesnulými blízkými. (2) Je odstraňována potřeba největší události v dějinách – není pak potřeba, aby Kristus přišel podruhé.

⁴ Jane McGrath – 10 největších lží v dějinách (<http://history.howstuffworks.com/history-vs-myth/10-biggest-lies-in-history.htm#page=6>).

Vyvrcholení dějin

Bible zdůrazňuje, že druhý příchod Ježíše bude největším vyvrcholením dějin světa. Nebude to žádná druhořadá událost, bez které by se většina lidí dokázala obejít. Ježíš zaslíbil, že jeho příchod zasáhne všechny lidi; bude jako ohňostroj blesků od východu až na západ (Mt 24,27). Jan dodává, že jej „uzří každé oko“ (Zj 1,7).

Bude to úžasná, vše zastíňující scéna. Druhý příchod Krista je blahoslavenou nadějí církve. Příchod Spasitele bude doslovnou, osobní a viditelnou událostí, která se odehraje na celém světě. Když Kristus přijde, budou spravedliví mrtví vzkříšeni. V tomto okamžiku zazní mocný hlas, který vyzve mrtvé, aby vstali.

Apoštol Pavel tyto události stručně popsal v 1. listu Tesalonickým 4,16.17: „Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“

Ti, kdo zemřeli v Kristu, budou při druhém příchodu vzkříšeni k věčnému životu. Protože víme, že mrtví odpočívají v hrobě, je pro nás tak důležité zaslíbení o druhém příchodu a o vzkříšení k věčnému životu.

Dvě rozdílné reakce na jednu událost

Během 2. světové války překvapil válečné zajatce zvuk letadel, která proletěla nízko nad jejich tábořem. Když vyběhli z ubikací, všichni se snažili rozpoznat znaky na letadlech. Potom vězni začali křičet radostí, mávat a vzájemně se objímat. Nebyla to letadla nepřátel, ale jejich letadla! Za několik hodin byli osvobozeni. Pro tyto zajatce to byl největší den v jejich životě.

Pro druhou skupinu lidí v táboře však zvuk leteckých motorů znamenal strach. Strážní v táboře nevěřili svým očím. Pohled na letadla je naplnil hrůzou, protože pro ně to byl okamžik soudu. Zanedlouho se museli zodpovídat za své nelidské činy. Proto strážní v hrůze opouštěli svá místa a prchali.

Hrůza a radost

Premýšlení o vzkříšení jako o okamžiku oslavy a shledání vyvolává na jedné straně velkou radost. Avšak pro ty, kdo se na setkání s Ježíšem nepřípraví, to bude den hrůzy. To, co pro některé bude nejradostnější událostí celých dějin světa, bude pro jiné tím nejděsivějším okamžikem. Ti, kdo se nepřípraví na setkání s Ježíšem, budou tak zoufalí, že se před ním budou snažit ukryt a budou volat na hory a skály: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!“ (Zj 6,16).

Nikdo však v této skupině být nemusí. Ježíš udělal všechno pro to, abychom mohli očekávat jeho příchod s radostí. Ať už budeme spát spánkem smrti, nebo se dožijeme jeho příchodu, staneme se svědky největší události dějin. Budeme sledovat, jak smrt, coby největší nepřítel, bude vítězně přemožena.

Ellen Gould Whiteová tuto scénu popsala velmi působivě: „Za dunění hromu a chvění země, zatímco blesky budou křížovat oblohu, hlas Božího Syna zavolá mrtvé věřící. Kristus pohlédne na hroby spravedlivých, pozvedne ruce k nebi a zvolá: „Probudte se, probudte se, probudte se vy, kdo spíte v prachu země a vstaňte!“ Mrtví na celé zeměkouli uslyší jeho hlas a ožijí. Celá země zaduní krokem nesmírně velkého zástupu ze všech národů a ras. Vyjdou z vězení smrti oděni nesmrtelnou slávou a zvolají: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ Živí a vzkříšení vykoupení spojí své hlasy v dlouhém, radostném, vítězném volání.“ (VDV 415)

Nemusíme věřit klamu. Tváří v tvář smrti se nemusíme uchýlovat k nějaké zoufalé naději, že snad někde a nějak může život pokračovat. Můžeme získat blahoslavenou naději, že smrt bude poražena. Můžeme se těšit na velké shledání, až se Ježíš vrátí ve své slávě na nebeských oblacích, aby vzkřísil mrtvé. Můžeme se těšit, že se pozdravíme při velkém setkání.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak může biblické učení o stavu člověka po smrti dát naději někomu, kdo je zarmoucen smrtí blízkého člověka?
2. V čem leží nebezpečí víry v nesmrtelnou duši?
3. Proč je důležité vědět o tom, co Bible říká o způsobu Ježíšova příchodu?
4. Jak si můžeme být jisti tím, že se při Ježíšově příchodu budeme radovat, nikoliv prožívat hrůzu?

DRUHÁ SOBOTA

UKONČENÍ VELKÉHO SPORU

Po skončení období jednoho tisíce let se Ježíš Kristus opět vrátí na zemi. Bude ho doprovázet zástup vykoupených lidí a andělů. Majestátně sestoupí a přikáže bezbožným mrtvým, aby vstali a přijali svůj rozsudek. Povstanou jako mohutný zástup, nespočetný jako zrnka písku na mořském břehu.

Ježíš Kristus sestoupí na Olivovou horu. ... Když Nový Jeruzalém sestoupí z nebe ve své oslňující nádheře, spočine na místě připraveném a očištěném pro jeho příchod a Kristus se svým lidem i anděly vstoupí do Svatého města.

Tehdy se bude satan připravovat na poslední boj o nadvládu. Když byl zbaven své moci a nemohl provádět své klamné dílo, byl vládce zla nešťastný a skleslý. Ale poté, co bezbožní vstanou z mrtvých a on uvidí, kolik lidí má na své straně, jeho naděje ožije a rozhodne se, že svůj boj proti Bohu nevzdá. Povolá pod svůj prapor všechny zástupy ztracených lidí a pokusí se s nimi uskutečnit své záměry.

V onom ohromném davu budou příslušníci dlouhověkých generací, které žily před potopou, muži statných postav a bystrého rozumu. ... Budou mezi nimi králové a vojevůdci, kteří si podmanili

národy, válečníci, kteří nikdy nebyli poraženi v boji a před jejichž příchodem se třásla království.

Satan se bude radit se svými anděly a s vládci, dobyvateli a udatnými válečníky. ... Nakonec zazní rozkaz k útoku a nespočetné vojsko vyrazí vpřed. ... Sevřené šiky se s vojenskou přesností dají na postup – po rozpukané a nerovné zemi zamíří k Božímu městu. Na rozkaz Ježíše Krista budou brány Nového Jeruzaléma uzavřeny. Satanovo vojsko město obklíčí a bude se připravovat k útoku.

Koronovace Krista a soud

Pak se Ježíš Kristus znovu ukáže svým nepřátelům. Vysoko nad městem na podestě ze zářícího zlata se objeví velký a vyvýšený trůn. Na trůn se posadí Boží Syn a kolem něho se shromáždí obyvatelé jeho království. ... Před shromážděnými obyvateli země i nebe se uskuteční závěrečná korunovace Božího Syna. A pak, obdařen nejvyšší vládou a mocí, vynese Král králů rozsudek nad těmi, kdo se vzbouřili proti jeho vládě, a vykoná spravedlnost nad těmi, kdo přestupovali jeho zákon a utlačovali jeho lid. Prorok napsal: „A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl;

před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách“ (Zj 20,11,12).

Jakmile budou otevřeny knihy záznamů a Ježíš pohlédne na bezbožné, všichni si připomenou každý hřích, kterého se kdy dopustili. Uvědomí si, kde sešli z cesty čistoty a nevinnosti, jak je pýcha a vzpurnost vedla k porušování Božího zákona.

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit – nemají se čím omluvit; a Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti.

Satan pochopí, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. Všechny své schopnosti vycvičil pro boj proti Bohu. Nebeský pokoj, soulad a čistota by mu působily hrozná muka. Jeho námitky proti Božímu milosrdenství a spravedlnosti vezmou nyní za své. Obvinění namířená proti Hospodinu dopadla v plné míře na něho samého. Také satan se skloní a uzná, že rozsudek, který byl nad ním vynesen, je spravedlivý.

„Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo“ (Zj 15,4). Nyní budou objasněny všechny skutečnosti týkající se velkého sporu. Zatímco satana odsoudily jeho vlastní činy, Boží moudrost, spravedlnost a dobrota budou plně obhájeny.

Vykořenění hříchu

Od Boha z nebe sestoupí oheň. Země se otevře... I skály budou hořet. ... Bezbožníci dostanou svou odplatu na zemi (Př 11,31). Stanou se „strništěm a přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů“ (Mal 4,1). ... Satanovo dílo zkázy navždy skončí. Po šest tisíc let prováděl své záměry; země kvůli němu trpěla a celý vesmír prožíval zármutek. ... Nyní však budou stvořené bytosti navždy zbaveny jeho přítomnosti a jeho pokušení.

Zatímco zemi zachvátí ničivý oheň, budou vykoupení bezpečně ukryti ve Svatém městě. Nad

lidmi, kteří měli podíl na prvním vzkříšení, nemá druhá smrt moci. Zatímco pro bezbožné je Bůh stravujícím ohněm, pro svůj lid je sluncem a štítem (Zj 20,6; Ž 84,12).

„Viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo“ (Zj 21,1). Oheň, který stráví bezbožné, očistí zemi. Odstraní každou stopu prokletí. Žádné věčné planoucí peklo nebude vykoupeným připomínat strašné následky hříchu.

Jediná připomínka

Zůstane jediná připomínka. Náš Vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování: na jeho raněné hlavě, v jeho boku, na jeho ruku a nohou zůstanou stopy krutého díla, které působí hřích. ... Stopy po jeho pokoření jsou nejvyšší poctou. Rány Golgoty budou trvalým, věčným znamením jeho moci.

„Ty, věži stáda, návrší dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství“ (Mi 4,8). Tehdy nastane doba, kterou toužebně vyhlíželi praví věřící od chvíle, kdy plamenný meč vyhnal první lidský pár z ráje, doba „vykoupení těch, které si Bůh vydobyl“ (Ef 1,14).

Plán vykoupení napomohl znovuzískání země, kterou člověk původně dostal od Boha jako svoje království, ale satan mu ji ve své úskočnosti odebral a dlouhý čas ji ovládal. Vše, co zničil hřích, bude obnoveno.

„Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných příbytcích, v klidných místech odpočinku.“ „Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Své hradby budeš nazývat ‚Spása‘ a své brány ‚Chvála‘.“ „Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují“ (Iz 32,18; 60,18; 65,21,22).

V nebeském prostředí už nemůže existovat bolest. Nebude tam smutek, slzy, pohřební průvody. „A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zj 21,4).

Sláva věčnosti

Bude tam Nový Jeruzalém, hlavní město oslavené země... V Božím městě „nebude nocí“. Nikdo nebude potřebovat odpočinek, ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat Boží vůli a chválit jeho jméno. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. „Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem“ (Zj 22,5). Sluneční svit bude nahrazen světlem, které nebude nepříjemně oslňovat, nýbrž svým jasem mnohonásobně předčí polední světlo. Boží a Beránkova sláva naplní svaté město neblednoucím světlem. Vykoupení budou žít ve slávě věčného dne bez slunce.

„Chrám jsem v něm nespátl: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek“ (Zj 21,22). Boží lid bude obdařen výsadou osobně se stýkat s Otcem a Synem. Budeme pobývat v jeho přítomnosti a hledět na jeho nádhernou tvář.

Tam budou vykoupení poznávat tak, „jak Bůh zná je“. Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se tam projeví ve vši plnosti a ušlechtilosti.

Lidé obdaření nesmrtelností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemstvím zachraňující lásky. ... Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru a vykoupení je budou moci studovat. Neomezení

smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy, které trpěly při pohledu na lidskou bídu a jásaly štěstím při zprávě o každém vykoupeném člověku. Děti země se radostně a s nadšením připojí k radosti a moudrosti nepadlých bytostí.

Léta věčnosti budou postupně přinášet stále bohatší poznání Boha a Ježíše Krista. A s rozšiřujícím se poznáním poroste také láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho charakter. Když jim Ježíš bude postupně odhalovat tajemství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, pocítí vykoupení ještě větší lásku a s ještě větší radostí uchopí zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu.

„A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: ‚Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!‘“ (Zj 5,13).

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

(Tento text je výběrem z knihy Velké drama věků; str. 427–437.)

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Když se těšíme na ukončení hříchu, je něco, co nás zneklidňuje? Co to je?
2. Jaký význam bude mít skutečnost, že si Ježíš ponechá znamení ukřižování po celou věčnost?
3. Na co se nejvíc těšíme na nové zemi, až budeme žít v Boží přítomnosti?

ELLEN G. WHITEOVÁ

SLOVA LÁSKY

PRVNÍ SOBOTA

HLASITÁ VÝZVA

„VYPLATÍ SE VYTRVALOST TĚCH, KDO ZACHOVALI BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ
A VĚRNOST KRISTU!“

(ZJEVENÍ JANOVO 14,12¹)

Byl jsem velmi unavený. Hala letiště byla příjemně chladná a pohodlná. Celé týdny jsem cestoval Karibikem, kde jsem fotografoval a natáčel film o aktivitách zdejších sborů církve adventistů.

Filmoval jsem kazatele i členy ve sborech, když hovořili o Boží lásce. Sledoval jsem lékaře, jak léčí nemocné. Pozoroval jsem studenty, kteří se připravovali na práci učitelů, kazatelů či lékařů. Potkával jsem opravdové hrdiny, kteří přinášeli velké oběti, aby mohli uctívat Boha, kterého milovali. Na fotografiích jsem zachytil mladé lidi, kteří vyprávěli o tom, jak překonali zdravotní problémy a nemoci. Naslouchal jsem hudbě a mocným kázáním, viděl jsem křty mnoha lidí.

Nastala však chvíle, abych se vrátil domů.

Zavřel jsem oči a cítil, jak polevuje tlak předchozího nabitého programu. Brzy už budu spát ve své posteli.

Najednou jsem si uvědomil, že kolem sebe neslyším nikoho mluvit. Čekárna, která byla před chvílí plná pasažérů, dětí a prodavačů, byla nyní prázdná. Jediné, co jsem slyšel, byl pomalu zesilující zvuk motorů letadla.

Zmocnila se mě panika. To byl můj let domů! Skupina cestujících, se kterou jsem se měl vrátit domů, odletěla beze mne. Zmeškal jsem odlet. Usnul jsem, a zatímco jsem spal, nechali mě tu. V tu chvíli jsem uslyšel hlas z reproduktoru: „Pozor, pozor! Poslední výzva k nástupu na let 982. Všichni cestující, kteří mají letenku na tento let, musejí okamžitě nastoupit do letadla. Toto je poslední výzva.“

¹ U biblických veršů je použit překlad Slovo na cestu.

Utíkal jsem tak rychle, že jsem pravděpodobně vytvořil nový rekord v běhu. Dveře už se zavíraly, když jsem k nim přiběhl a hlasitě jsem volal: „Počkejte! Já letím tímto letadlem! Tady je má letenka a pas. Prosím, pusťte mě! Já chci letět domů!“

Víte, že i nyní zní také taková „hlasitá výzva“? Tento „silný hlas“ zve všechny lidi na celém světě. Je to Boží výzva, kterou předávají tři

andělé poslaní z nebe. Mají za úkol, aby (1) nás varovali před budoucími hrozbami a (2) řekli nám, co máme dělat, aby nás Ježíš mohl zachránit.

Tenkrát na letišti mě probudila hlasitá výzva. Někdo mi řekl, abych okamžitě nastoupil do letadla. Bůh má pro nás dnes výzvu. Tentokrát ale nemíříme do Miami, naším cílem je nebe! Naslouchejme Božímu hlasu a zůstaňme bdělí.

K zamyšlení

- ◆ Kdybys byl či byla Bohem, jak by znělo tvoje pozvání do nebe pro všechny lidi? Zkuste si toto pozvání napsat a říct ho někomu, o kom si myslíte, že by ho měl slyšet.

NEDĚLE

ŠKOLA, VE KTERÉ SE VYUČUJE DOBRÁ ZPRÁVA

„PAK JSEM VIDĚL ANDĚLA, JAK LETĚL VYSOKO NAD NEBESKOU KLENBOU. NESL RADOSTNOU ZPRÁVU O VYKOUPENÍ, ZPRÁVU, KTERÁ NIKDY NEZTRATÍ SVOU PLATNOST. OHLAŠOVAL JI VŠEM OBYVATELŮM ZEMĚ, LIDEM VŠECH RAS, KMENŮ, JAZYKŮ I NÁRODNOSTÍ.“

(ZJEVENÍ JANOVO 14,6)

„Dnes nechci jít do sboru,“ řekl Justin a zkřížil si ruce na hrudi.

„Proč nechceš jít do sboru?“ zeptal se jej otec. „Myslel jsem si, že do sboru chodíš rád.“

„Raději bych dělal něco jiného. Třeba hrál basketbal nebo se díval na nějaký film. Ve sboru je celkem nuda.“

„Máš pravdu,“ pokýval hlavou otec. „Ve srovnání s basketbalem nebo s filmem může být sbor dost nudný.“

Justin zamrkal překvapením. „Ty se mnou souhlasíš?“

„Určitě,“ řekl otec s úsměvem. „Proto dnes do sboru nepojedeme.“

„Opravdu tam nepůjdeme?“

„Opravdu ne.“

„Teda,“ řekl Justin a nadšeně se posunul na sedadle v autě.

„Pojedeme dnes na místo, kde se budeš učit, jak se stát andělem. Naučíš se, jak zastavit války, jak pomáhat přátelům, aby byli zdravější, a jak je možné přinášet lásku lidem do jejich domovů,“ řekl mu otec.

Chvilí vedle sebe mlčky seděli v autě a nakonec se Justin zeptal otce: „Kdo mě to všechno naučí?“

„Bůh,“ odpověděl mu otec.

Justin se zamračil a zeptal: „Jak víš, že mě to všechno Bůh může naučit?“

Otec pokrčil rameny. „Protože nám řekl: ‚Jděte do celého světa a nestě se všem lidem radostnou zprávu‘ (Marek 16,15). Myslíš, že by nás poslal do světa a neřekl nám, jak to všechno máme dělat? K tomu je potřeba hodně znalostí a zkušeností. Chce, aby každý udělal jednou nebo dvakrát týdně něco zvláštního, co nás naučí, jak se máme stát tím milujícím andělem v tomto světě.“

Mezitím otec zaparkoval auto na parkovišti, kde již bylo mnoho aut a lidí, kteří se usmívali.

„Už vím, k tomu je potřeba sbor,“ řekl trochu ostýchavě Justin, když poznal, kam přijeli.

„Lidé v biblických dobách přicházeli do svatyní a chrámů. Dnes máme modlitebny a sbory. Ale cíl těchto míst je stejný: máme se v nich učit, jak lidem předávat dobré poselství o Boží lásce. Už tomu rozumíš?“

„Už to chápu. A víš co, tatí?“

„Co?“

„Jsem rád, že můžeme chodit do tohoto malého sboru. Mrzí mě, že jsem si stěžoval. Já se chci stát Božím andělem. Chci šířit Boží lásku.“

Celá rodina vystoupila z auta a zamířila do sboru.

K zamyšlení

- ◆ Kdybys byl kazatelem ve sboru, co bys udělal/udělala, aby to tam všechny bavilo a něco se tam naučili?
- ◆ Vypracujte si seznam podnětů a ukažte ho svému kazateli. A pak se mu snažte co nejvíc pomáhat.

PONDĚLÍ

JAK SE PŘIPRAVIT?

„KDY SE TO STANE?“ VRÁTILI SE K JEŽÍŠOVÝM SLOVŮM UČEDNÍCI, KDYŽ SE POSADILI NA OLIVOVÉ HOŘE. „KTERÉ UDÁLOSTI OHLÁSÍ TVŮJ PŘÍCHOD A KONEC SVĚTA?“
(MATOUŠ 24,3)

Líza byla tak nadšená, jak to dokážou jen desetileté holky. „Už přijela?“ zeptala se jí maminka, když vyšla ze dveří a v ruce držela horký malinový koláč, který právě vytáhla z trouby. „Víš, že má malinový koláč nejraději?“

„Vím to,“ řekla rozzářená Líza a dodala: „Má ráda ještě pečená jablka a vodní meloun.“

Matka položila horký koláč na poličku, aby vychladl, a unaveně si sedla na verandu. „Tak co, chyběla ti tvoje starší sestra?“ zeptala se.

Líza přikývla. „Sára mi psala, že se plavila na lodi na mnoha exotických místech,“ řekla nadšeně. Pokaždé, když její sestru námořnictvo někam poslalo, bylo to hodně zajímavé. „Našla jsem si ve slovníku, že to znamená ‚pozoruhodné, tajuplné a mimořádné‘.“

Na chvíli se odmlčela a pak řekla: „Já jsem ještě nikdy na žádném exotickém místě nebyla, pokud nepočítám Darylovu ložnici.“

Maminka se usmála. „Myslím, že kvůli Sáře všude uklidil. Celý dům je čistý jako klícka.“

Líza se zasmála: „Taky chce, aby se cítila jako doma.“

Maminka se zamyslela a řekla: „Bylo by krásné, kdyby se lidé připravovali i na příchod někoho, kdo se má brzy vrátit.“

Líza se zamyslela: „A kdo se má brzy vrátit?“

„Přece Ježíš,“ řekla matka. „Vrátí se zpátky na naši zemi.“

Líza se překvapeně zeptala: „A kdy se má vrátit?“

„Už brzy,“ odpověděla matka. „Ježíš řekl svým učedníkům, že dřív než se vrátí, stane se svět nebezpečným místem. Proto Sára pracuje v armádě u námořnictva. Napomáhá tomu, aby byl na světě mír.“

„Hm, rozumím,“ řekla Líza. Tak o takových znameních mluvil Ježíš, když řekl, že brzy přijde.

„Věděla jsi, že se Sára brzy vrátí, a proto ses snažila uklidit pokoje

a připravit květiny," pokračovala maminka. „Chceš, aby se Sára cítila co nejlépe. Také já si to přeji. Dnes jsem upekla její oblíbený koláč a uvařila její oblíbená jídla. Proč jsme to všechno dělaly?“

Líza se usmála a řekla: „Protože máme Sárku rády a přejeme si, aby se tady cítila dobře.“

„Přesně tak," přikyvovala matka. „Myslím si, že každý křesťan by měl prokazovat láskyplnou službu lidem ve světě, aby se mohli dozvědět,

že už brzy se odehraje něco zvláštního a krásného. Ježíš, náš nejlepší přítel, se brzy vrátí a my musíme lidem říct, že se to stane v brzké době.“

Vtom se v zatáčce před domem objevilo auto a Líza začala radostí poskakovat a vykřikovat: „Už jede, už je tady!“

Maminka s Lízou s úsměvem mávaly na přijíždějící auto. Věděly, že mají všechno připravené, aby mohly přivítat někoho, po kom se jim dlouho stýskalo.

K zamyšlení

- ◆ Napište si některá znamení, podle kterých by mohli vaši kamarádi či sousedé poznat, že se Ježíš má brzy vrátit. Pověďte si společně o tom, která znamení to jsou.

ÚTERÝ

DŮKAZ

„PŘEDEVŠÍM VÁM CHCI PŘIPOMENOUT, ŽE V POSLEDNÍCH DNECH
TOHOTO SVĚTA SE OBJEVÍ...”
(2. PETROVA 3,3)

„Nevypadáš moc dobře,” řekl svému chlapci Kimovi otec, když jeho syn vpadl do kuchyně. Chlapec tam stál v pyžamu, v jedné ruce držel poloprázdnou sklenici pomerančového džusu a v druhé krabičku s vitamínem C.

„Až na ten kašel, ucpaný nos, škrábání v krku, horečku a nepříjemné pískání v uších jsem docela v pohodě,” odpověděl Kim.

Otec se zasmál: „Chudáčku malý.”

Kim se zamračil. „Tys mně řekl „malý”. Už je mi 13 roků, jsem už mladý muž!”

Otec pomalu kroutil hlavou ze strany na stranu. „Vím přesně, co ti je.”

Kim zamrkal. „Tak, pane doktore otče, jaká je vaše diagnóza?”

Otec ukázal na Kima prstem a řekl: „Je jasné, že máš ošklivě vyvrtnutý kotník.”

Kim se na otce nevěřicně zadíval: „Vyvrtnutý kotník?”

Táta pozvedl obočí a zeptal se: „Co si myslíš, že ti je?”

„Tati,” řekl chlapec, „mám rýmu.”

„Takže,” pokračoval otec, „máš nějaké důkazy pro to, že máš rýmu?” Kim přikývl. „Jasně že mám.”

„Takže bychom měli dělat rozhodnutí na základě důkazů?” pokračoval otec.

Kim zaváhal. „Určitě.”

„Tak proč je pro tebe tak těžké uvěřit, že Ježíš brzo přijde?”

Kim se nadechl a řekl: „Jak Ježíš souvisí s mojí rýmou?”

Otec se podíval na syna. „Včera večer jsi říkal, že si nemyslíš, že se Ježíš brzy vrátí. Řekl jsi, že bychom prostě měli mít rádi jeden druhého, být na sebe hodní a přijímat Boží odpuštění. Také jsi tvrdil, že mluvit o Ježíšově druhém příchodu je totálně staromódní.”

„Ano, to jsem taky řekl,” odpověděl Kim.

„Jak je to tedy s tím důkazem?” zeptal se otec.

„O jaký důkaz jde?” vyptával se Kim.

„Ježíš řekl svým učedníkům, že v době konce propuknou na světě konflikty, přijde hlad a různé nemoci. Lidé budou velmi vystrašení. Co řekneš o těch různých epidemiích nemocí, které se na světě objevují? A co lidé, kteří vykořisťují chudé, aby měli větší zisky? To všechno jsou důkazy, Kime. Důkazy, že Ježíš brzy přijde. A my bychom o tom měli mluvit s ostatními.“

„Jestli je to pravda, proč tedy Ježíš ještě nepřišel?“ zeptal se Kim.

„To nevím,“ odpověděl otec a pokrčil rameny. „Určitě k tomu má své

důvody. Pokud věříš těmto důkazům a znamením, můžeš věřit i jeho slibům.“

Kim pomalu přikývl: „Ok, máš pravdu,“ řekl mezi kašlem. „Asi bych měl brát Ježíšův druhý příchod víc vážně. A měl bych o něm říct i ostatním.“

Při odchodu z kuchyně se chlapec u dveří zastavil a pronesl: „Začnu hned, jak se mi spraví ten vyvrtnutý kotník.“

Táta se pyšně usmál a řekl: „To je můj ... mladý muž.“

K zamyšlení

- ◆ Nakreslete obrázek se třemi aktivitami, které můžete dělat ve sboru, abyste ostatním připomněli, že Ježíš se už brzy vrátí. K obrázkům napište tento biblický text: „Čekejte, přijdu už brzo“ (Zjevení Janovo 22,12).

STŘEDA

ČEKÁNÍ NA ÚRODU

„SÁM PÁN SE PŘIBLÍŽÍ Z NEBE... NATO VSTANOU VŠICHNI, KDO
S VÍROU V KRISTA ZEMŘELI.“

(1. TESALONICKÝM 4,16)

Pětiletý Terry stál a díval se na čerstvě zorané pole. Nad hlavou mu létali ptáci a zpívali jarní melodie. Mraky pluly po jasně modré obloze. Už tři hodiny se díval na to, jak tatínek opatrně sází semínka do půdy.

Zatím se s nimi nic nedělo. Nemohl to pochopit. Tatínek poctivě pracoval, připravil půdu, pohnojil ji a do jamek na dokonale rovných brázdách vkládal kukuřičná zrnka. Slunce jim svítilo nad hlavou a přes větve dubů za domem foukal studený vítr. Bylo ještě chladno. A stále se nic nedělo!

Otec přišel k chlapci a usmál se na něj. „To mluvíš s naší zahradou?“ zeptal se.

Terry ukázal prstem na brázdou a řekl: „Mluvím se semínky. Zasadil jsi je do zahrady dnes ráno a já bych chtěl klas kukuřice už dnes k večeři. Na co ta semínka čekají, proč tam jen tak leží?“

„Ale ona tam dělají něco důležitého,“ řekl tatínek.

„Co tam dělají?“ zeptal se Terry. „Semínka čekají. Čekají, až se prodlouží den, až začne víc svítit sluníčko, až se oteplí vzduch a až půdu zavlaží deště, aby mohla pít životodárnou vodu. Potom se stane něco úžasného.“

„Co se stane?“ zeptal se Terry a sehnul se k zemi, aby se podíval na semínka zblízka.

„Rostlinky prorazí nahoru nad půdu a také zapustí svoje kořeny hluboko do půdy. Potom začnou brát energii ze slunce a začnou růst hodně vysoko. Vytvoří stonky a listy a nakonec zralé klasy pro hladového pětiletého kluka, aby si je mohl sníst se smaženými bramborami a s lusky fazolí. Bude to trvat dlouho, ale čekání se vyplatí.“

Terry se zamračil a zeptal: „Proč to bude trvat tak dlouho?“

„To je tak,“ začal vyprávět tatínek, „všechno musí probíhat správně. Také rostliny rostou podle určitého řádu. Pokud bude svítit slunce,

pokud bude déšť dobře zavlažovat půdu, semínka v naší zahradě porostou tak, jak rostla, když Bůh stvořil náš svět.“

Tatínek se na chvíli odmlčel. „Je to podobné, jako když lidé umírají – jako když zemřela babička a strýček Jarrod. Vzpomínáš si na ně? Pohřbili jsme jejich rakve do země. Ale už brzy přijde Ježíš a zavolá je ze země. Oni ožijnou a my budeme šťastní, že se s nimi setkáme. Potom všichni půjdeme s Ježíšem do nebe, kde už

nikdo nebude umírat. A naše zahrada nám bude přinášet navěky dobrou úrodu. Těšíš se na to?“

Terry se na chvíli zamyslel a řekl: „Tak dobře, já tedy taky počkám. Počkám si na kukuřici a počkám si také na to, až Ježíš vzkřísí naši babičku a strýčka Jarroda.“

„Máš dobrý plán,“ řekl tatínek. Vzal chlapce za ruku a šel s ním domů. „Čekání není vždy snadné, ale vyplatí se. Uvidíš.“

K zamyšlení

- ◆ Zemřel nám někdo ve sboru či v rodině? Pokud ano, nakresleme obrázek krásného náhrobního kamene, na kterém bude jeho jméno. Na obrázku by nemělo chybět slunce, které nám připomene, že Ježíš již brzy přijde a my se uvidíme s těmi, které jsme měli rádi.

ČTVRTEK

NESMRTELNOST

„UŽ SE TAM NIKDY NESETMÍ, TAKŽE NEBUDOU ROZSVĚCET LAMPY ANI ČEKAT NA VÝCHOD SLUNCE. BŮH BUDE JEJICH STÁLÉ SVĚTLO A S NÍM BUDOU KRALOVAT NA VĚKY VĚKŮ.“ (Z)EVENÍ JANOVO 22,5)

Proč není snadné pochopit slovo věčnost? Protože jako lidé nedokážeme dělat nic věčně. Nikdo nedokáže věčně chodit, věčně jíst pizzu, věčně hrát fotbal nebo se věčně dívat na televizi. Všechno, co děláme, má svůj začátek a také konec. Dokonce dnešní den začal východem slunce a skončí jeho západem. V životě, který známe, jsou začátky, konce a zastávky.

Biblický text však říká: „Už se tam nikdy nesetmí, takže nebudou rozsvěcet lampy ani čekat na východ slunce. Bůh bude jejich stálé světlo a s ním budou kralovat na věky věků.“

Tak to je úžasné! Bible zaslubuje, že nebudeme potřebovat sluneční světlo, protože Boží sláva nám poskytne všechno, co budeme potřebovat. Co se mne týče, rád budu žít jako král. Celý život mne zotročoval satan, pokoušel mne k hříchu, mnohokrát jsem měl strach a prožíval nejistotu. V nebi už nebudou žádná

pokoušení k hříchu, který ničí dobré věci. Těším se na to, až budu jako král.

Jak je to ale s tou věčností, o které mluví biblický verš? Znamená to, že když věčnost začne, tak už nikdy neskončí? Ano, přesně to říká Bible. Musíme použít svoji představivost, protože zatím nikdo nedělal nic, co by trvalo celou věčnost. Věčnost prostě znamená, že něco je. Vždycky to bylo a navždy to bude. Naše hříšné myšlení není tuto formu existence schopné pochopit.

Místo toho, abychom se snažili pochopit, co je věčnost, možná bude lepší prožívat radost z plánování, jak bude moje věčnost probíhat.

Jako malý chlapec jsem si rád hrával s kamarády různé hry. Dokázali jsme nad nimi trávit čas až do večera. Slyšel jsem, jak na mne maminka volá: „Charlie, pojd' už domů, začíná se stmívat! Ale já jsem nechtěl přestat hrát zajímavou hru. Ještě jsem

nechtěl jít domů. Nechtěl jsem, aby přišel večer a noc. Chtěl jsem zůstat venku a ještě si se svými kamarády hrát – napořád.

O pár roků později jsem se díval na usměvavou tvář svého otce. Byl už hodně starý a nemocný. Vzpomínali jsme na minulost a on mi řekl, jak moc mě má rád.

Do očí mi vstoupily slzy. „Tatínku,“ řekl jsem, „já nechci, abys byl nemocný a starý. Chci tě navštěvovat, povídat si s tebou a mít tě rád – navždy.“

Zanedlouho nato otec zemřel.

Už alespoň trochu rozumíte tomu, co znamená věčnost? Znamená to, že naše radost nemusí končit. Znamená to, že si nebudeme muset přestat hrát. Avšak ze všeho nejlepší bude, že se nebudeme muset loučit s otcem, s matkou nebo s kamarády.

Pro všechny, kteří milují Ježíše natolik, že s ním chtějí začít nový život, bude mít věčnost začátek. Ale pak už nikdy neskončí!

Já takovou věčnost chci. A co ty?

K zamyšlení

- ◆ Nakreslete obrázek toho, jak plánujete prožívat čas v nebi. Pod každý obrázek napište slovo „věčnost“. Potom si obrázky pověste tam, kde se na ně budete moci každý den podívat – a tak si připomínat Ježíšova zaslíbení.

PÁTEK

UCTÍVÁNÍ STVOŘITELE

„POKLEKNĚTE PŘED STVOŘITELEM NEBE I ZEMĚ, MOŘE I PRAMENŮ VOD!“
(ZJEVENÍ JANOVO 14,7)

Jednou v sobotu odpoledne jsme si s manželkou vyšli na procházku. Zastavil jsem se, abych si udělal fotografii nějaké květiny, a manželka šla dál a obdivovala krásné motýly a květy. Za chvíli se ode mne dost vzdálila.

Najednou se ze dvorku nedalekého domu vyřítil obrovský pes a zamířil si to přímo k mé ženě. Jeho vyčeněné zuby a hluboké vrčení mi napovídaly, že si s ní nechce hrát na honěnou.

Měl jsem tři možnosti. Mohl jsem na psa přátelsky zavolat: „Promiňte, pane pse. Velmi bych si vážil toho, kdybyste se nepokoušel sníst moji manželku. Vraťte se prosím na svůj dvorek a my budeme pokračovat v naší klidné procházce.“

Nebo jsem se mohl pokusit s ním vyjednávat. „Pane pse, chováte se dost nepřátelsky. Přátelské chování je příjemnější a vede k lepším výsledkům než ubližování. Mohl byste se dostat do problémů. Co kdybyste si jednoduše párkrát zaštěkal a potom se vrátil zpátky domů?“

Třetí možností bylo na něj zařvat, což jsem také udělal: „Hej! Hej! Přestaň! Jsi zlý pes. Běž domů!“

Třetí možnost zafungovala jako kouzlo. Pes odběhl zpátky na svůj dvůr. To tedy bylo o fous.

Fascinující kniha Zjevení píše, že Bůh posílá na svět tři anděly, aby lidi varovali před hříchem, který je zničí.

To útočí ten starý, vrčící pes, kterým je satan. Bible říká, že andělé „mocně volají“.

První z těchto tří andělů „mocným hlasem“ přinesl pozoruhodné poselství: „Poklekněte před Stvořitelem nebe i země, moře i pramenů vod!“ Řekl vlastně: Lidé, Bůh vás stvořil, a proto byste jej měli uctívat.

Proč tento anděl musí lidem připomínat, že je stvořil Bůh? Protože na to spousta lidí zapomněla. Věřil tomu, že se vyvinuli z opic nebo z prapůvodní hmoty. Tito lidé uctívají vědu a techniku, klanějí se lidským vůdcům a uvažují světským způsobem.

První anděl těmito lidem přináší mocným hlasem zprávu. Žádná věda, technika ani lidé nedokážou zachránit ani jednoho člověka. Ani jednoho! Jediný Bůh Stvořitel to dokáže udělat.

Nevybízím vás, abyste hned teď šli domů za kamarádem, zaklepali na dveře a začali hlasitě volat: „Hele, Bůh tě má rád! Chce tě zachránit před hříchem. Nechceš si jít zahrát fotbal?“

Můžeš mu říct: „Pojď si zahrát fotbal“ – a pak hrát poctivě a čestně, a tímto jednáním kamarádům ukazovat, jaký je Ježíš. Naše laskavé a čestné jednání je tím hlasem anděla.

DRUHÁ SOBOTA

BEZPEČNÉ MÍSTO

„ŠTASTNÍ JSOU TI VĚRNÍ, KTERÍ MAJÍ ÚČAST NA PRVNÍM VZKŘÍŠENÍ. NA TY UŽ DRUHÁ SMRT NEMÁ NÁROK, JSOU TO BOŽÍ KNĚŽÍ A KRISTOVI SPOLUVLÁDCI V TISÍCILETÉM KRÁLOVSTVÍ.“

(ZJEVENÍ JANOVO 20,6)

Elsa sledovala, jak opadáva podzimní listí a usychá tráva. Pozorovala, jak nad její hlavou v poryvech chladného větru, který profukoval údolím, letí za sebou v linii husy. Přitiskla se k mamince, aby se ohřála.

„Nemám ráda podzim,“ řekla a dala si ruce do kapes. „Dělá mi starost.“

„Dělá ti starost?“ zopakovala matka. „Proč ti podzim dělá starost?“

„Kvůli zvířátkům,“ řeklo děvčátko a ukázalo na louku obklopenou stromy.

„Vidíš ty veverky a ptáky? A také lišky, medvědy, sviště a srnky? Co se stane, když začne sněžit? Bude taková zima, že Millerovo jezírko zamrzne a nebudou mít co jíst. Zvířata se neohřejí u ohně jako my doma. Žijí pouze v lese, kde je sníh. To pro ně není dobré.“

Matka se na chvíli zamyslela a pak řekla: „Máš pravdu. Ona nemají velký

dům, jako máme my, ale Pán Bůh na ně nezapomněl. Když stvořil tento svět, zajistil, aby všichni měli svůj domov. Celá země byla jedním velkým a šťastným domovem – pro všechny. Lidé a zvířata žili na loukách nebo ve stínech krásných stromů – úplně stejně jako naši zvířecí kamarádi. Když ale později přišel hřích, Adam a Eva si postavili svůj vlastní dům. Lidé si potom začali stavět domy a města a začali žít úplně jinak, než to Bůh naplánoval. Zvířata se ale i potom řídila Božím plánem. Hřích způsobil, že zimy jsou studené a že na ně číhá mnoho různých nebezpečí, zvláště ze strany lidí. Ale zvířata se začala zahrabávat do země, zavrtávat do stromů nebo odletají na jih do teplých krajín. Hodně zvířat se naučilo spát v teploučkých doupatech nebo najít jídlo pod vrstvou napadaného sněhu. Zvířata žijí

v náručí přírody, a aby dokázala přežít, dělají to, co je Bůh naučil.“

Matka se odmlčela a pak pokračovala: „Bůh slíbil, že bude chránit i nás, když mu to dovolíme. Jednou budeme mít domov v nebi, kde už nebude nic zlého. Tam budeme v bezpečí. Budeme tam bydlet s Bohem. Připojí se k nám i ptáci, medvědi, lišky, veverky a srnky. Budeme zase jedna velká a šťastná rodina.“

Elsa se na chvíli zamyslela a potom přikývla.

Matka se na ni usmála. „Chtěla bys pomáhat Bohu starat se o zvířátka?“

„Ano,“ zvolala dívka překvapeně. „To jde? Co mohu udělat?“

„Určitě. Pojďme do chovatelských potřeb. Koupíme tam krmení pro ptáky a sušenou kukuřici. Až začne sněžit, vezmeme dost krmení a zaneseme ho ven veverkám, králíkům, srnkám a ptákům. Zvířátka si potom toto krmení mohou vzít a odnést si je do svých doupat a hnízd na stromech.“

K zamyšlení

- ◆ Postavte v rámci schůzek Klubu Pathfinder několik krmítek pro ptáky a zavěste je ve sborové či své zahradě. Uděláte tak zvířátkům radost. Řekněte svým kamarádům, ať vám s přípravou pomohou.

